

Tinc un amic professor que, quan arriba Sant Joan i s'acaben les classes, enceta la temporada de muntanya per la Feixa de Pelai. Fill, com jo mateix de la terra plana, l'excursió inaugural d'Ordesa li serveix per mesurar el seu estat físic i per renovar el pacte de cada estiu amb la bellesa estricta del Pirineu. Dit sigui de passada, l'excursió és una meravella: cal enfilat el sender dels caçadors, un camí atrevit que grimpa valent i salva els prop de set-cents metres de desnivell que van del prat d'Ordesa (1.320 m.) fins a la proa rocallosa del mirador de Calcilarruego (1.980 m.), on comença la Feixa de Pelai. Les llaçades sostingudes pugen pel bosc de faigs, pi i bedolls de la paret sud del gran canó d'Ordesa. Al davant, a mesura que guanyes alçada, l'esguard progressa per les parets llises del Tozal del Mallo i del Tobacor, amb una gamma de colors que oscil·la del gris verdós a l'ocre rogenc travessats per vetes perpendiculars de mica. Parets nues que s'alcen a plom per sobre la tofa verd fosca d'un bosc atapeït i madur. És cert que el Sender dels Caçadors cobra un sever peatge d'esforç, que, de tota manera, compensa de sobres l'excursionista que arriba a la Feixa de Pelai.

Les feixes són un replà d'escala, un camí que planeja entre dues graonades monumentals, de les parets que les limiten, cap amunt i cap avall. Acostumen a ser accessibles des dels seus extrems i la de Pelai, una de les més conegudes i transitades d'Ordesa, és un senderol, a estones estret i quasi penjat, unes altres més ampli i generós, que s'allarga, sostingut i pla, per tota la paret sud del canó d'Ordesa, des de davant mateix del Tozal del Mallo fins al circ de Soasso. Si fa un dia prim i net, l'experiència panoràmica és inoblidable: amb mirada d'ocell, veus destapar-se el fons de la vall, amb les graonades de Soasso, les tolles maragda de l'Arazas i, cap al final, la primera intuïció de la Cua de Cavall sota l'espurneig brillant del refugi de Górriz. Però si l'esguard, en comptes de tirar avall, s'allarga en horitzontal cap a la banda nord, no triga a distingir el circ de Cotatuero, el tall geològic i mític de la Bretxa de Rotllà, i la forma arrodonida del Taillon, un dels tres mil més fàcils, diuen, del Pirineu. Fins que, tot d'una, el panorama de llevant s'omple amb el pedram prodigiós que tanca el circ i s'hi dibuixen, netes, as Tres Serols, les Tres Sorores o les Tres Sorors, digueu-ne com vulgueu: el Mont Perdut al centre del podi, el Cilindre de

Marboré, a l'esquerra, i el Soum de Ramond, a la dreta. De tant en tant, però, convé parar esment a l'entorn més immediat per adonar-se dels nerets florits, de les esteses de lliris blaus i la flor de neu que creix entre les escletxes mateixes de les pedres.

Una experiència apassionant, la que tornarà a viure el meu amic per Sant Joan. Enguany li enyoro encara més, condemnat com estic, a causa de la virulència del meu signe del zodíac, a mirar-me de lluny l'alta muntanya, des del recer pairal, segur i tranquil d'Espés.

Isidor Cònsul